

ЧАСТЬ ПЪРВА.

ЗА ОГРАНИЧВАНЬЕ ТО И ОТНОШЕНИЕ-ТО НА РАЗУМЪ-ТЪ КЪМЪ МИСЛЯНЬЕ-ТО.

Общій изглѣдъ на ограничванье-то на
разумъ-тъ кѣмъ душѣ-тѣ.

§. 8.

Душа-та е единъ естатвень органъ, който всичко обѣмва и чрезъ неговы-тѣ способности: *умъ* и *разумъ-шъ*, мисли, разсѣжда и заключава. — Мы изложихмы на кѣсо и казахмы въ въведеніе-то (стр. 5 и 6) че умъ-тъ вѣспріемва и дѣржи понятія-та на отвлеченни или вещественни предмети, и гы представя на душа-та ни безъ обаче да гы приглѣдва и испытва и че разумъ-тъ е оная душевна и само чловѣку свойственна спосодность, която разглѣдва, разпытва и сознава ясно ако понятія-та на отвлеченни или вещественни предмети сѣ прави или не; и — тая е Логическа-та спосодность на душа-та. Спорядъ туй свойство на душевни-тѣ тия спосодности, има много чловѣци, които иматъ добръ умъ — помнятъ сирѣчь добръ; но, или защото не развили сѣвѣршено свои-тѣ душевны способности, или защото Богъ не гы е обдарилъ съ нуждны-тѣ за туй дарбы: нѣматъ онаѣ силѣ, която истинно отличава чловѣкѣкъ отъ животны-тѣ — нѣматъ добръ развитъ разумъ-тъ си.